

[Lundberg.]

hvortil jo alle har Adgang — og det er jo efterhaanden desværre mange andre end rene Lønarbejdere, som har maattet ty til Hjelpekasserne —, og paa at hjælpe selvstændige erhvervsdrivende; her maa der være Tale om Laan, og de skal tilbagebetales. Jeg tror dog, at Smaahaandværkerne som Regel ejer deres Produktionsmidler — hvis vi endelig skal tale Storpolitik. Men disse Laan skal gives paa gode Vilkaar, og det er det, jeg mener, der sker her.

Hvis Haandværkerne havde en Arbejdsløshedskasse, altsaa havde forsikret sig, kunde der være Tale om, at Staten gav Tilskud som Opmuntring for en saadan Institution. Men der kan naturligvis ikke være Tale om, at Staten skal udbetale 600 Kr. — eller op til 1 000 Kr., som det jo nu forlanges — til tilfældige Mennesker, havde jeg nær sagt, som en Gave. Enten er man Arbejder eller man er Arbejdsgiver, og saa maa man tage de Vilkaar, der følger med. Hvis man mener, det er et Privilegium at være Arbejdsmand, Lønarbejder eller Arbejdsløshedskasemedlem — og det er der visse, der gør —, saa staar Vejen dem jo aaben. Men noget helt andet er, at disse Haandværkere bør hjælpes med et billigt Laan, og det er det, Lovforslaget gaar ud paa.

Til Slut vil jeg blot udtale, at man bør blive ved de 600 Kr. som Maksimum, fordi jeg maa gaa ud fra, at Staten ikke har ubegrænsede Midler til Raadighed til dette Formaal. Hvis jeg har Ret i det, maa jeg holde for, at man bliver staaende ved de 600 Kr., saaledes at de flest mulige Smaahaandværkere kan blive hjulpet gennem et saadant overordentlig favorabelt Laan, og ikke forhøjer Maksimumsbeløbet til 1 000 Kr., som det ærede Medlem Hr. Rasmussen (Gylling) var stemt for, selv om jeg kan forstaa det ærede Medlems Betragtninger.

Jeg kan kun anbefale Lovforslaget, saaledes som mit Partis ærede Ordfører allerede har gjort det, og jeg haaber, at det maa gaa hurtigt gennem Rigsdagen.

S. Munk: Jeg er fuldkommen enig med det ærede Medlem Hr. J. C. A. Larsen i, at det vilde være ønskeligt, om vi kunde forhøje Maksimumsbeløbet til at være noget højere end de 600 Kr. Jeg har under min mangeaarige Virksomhed i Københavns Kommunes Hjelpekasse staaet overfor adskillige Tilfælde, hvor smaa handlende og Haandværkere har trængt til en Haandsrækning, og almindeligvis har det været noget mere end 600 Kr., der skulde til, for

at de kunde overstaa den Krise, de var inde i. Men jeg forstaa ogsaa saa udmærket godt den højtærede Handelsministers Udtalelser om, at Beløbet jo skal skaffes til Veje, og om den Begrænsning, der er givet med de 5 Mill. Kr., der er nævnt i Lovforslaget, og naar jeg staar overfor Valget, saa vælger jeg alligevel de Bestemmelser, der hjælper de flest mulige i den vanskelige Tid, vi er inde i. Og i den Henseende bliver der dog en væsentlig Forskel, efter som Beløbet bliver 600 eller 1 000 Kr. Bliver det 1 000 Kr., vil man i Stedet for at kunne hjælpe godt 8 000 erhvervsdrivende efter denne Lov kun kunne hjælpe 5 000, forudsat at de alle optager Maksimumsbeløbet; en saadan Difference vil der i hvert Fald blive, hvis man ændrer Lovforslaget paa den Maade, der er nævnt her.

Det ærede Medlem Hr. J. C. A. Larsen talte ogsaa om den lidt besværlige Maade at faa Andragender fremmet paa. Man har navnlig anket over — og det gjorde ogsaa det ærede Medlem Hr. Pitzner —, at Organisationerne først skulde have disse Andragender til Erklæring, og derefter skulde de gaa til Kommunalbestyrelsen og saa videre til Handelsministeren.

Jeg tror nu i og for sig, at man har ordnet det saaledes med velberaad Hu, for man maa jo gaa ud fra, at Organisationerne kender sine Medlemmer og er den Instans, der bedst er i Stand til at hindre Misbrug af en saadan Lovbestemmelse, den, der lettest kan udtale sig om, om den paa-gældende er i Trang og værdig til at modtage denne Hjælp. Jeg vil for øvrigt tro, at efter at et Andragende har været i Organisationen, vil dets videre Gang frem til Afgørelse i Handelsministeriet blive forholdsvis kort. Paa den anden Side har jeg naturligvis intet imod i en kommende Udvalgsbehandling at være med til ogsaa paa dette Omraade at undersøge, om der findes en fornuftigere og navnlig hurtigere Fremgangsmaade til at hjælpe de Mennesker, der her er Tale om, saa meget mere som det Finansaar, Loven gælder, jo ret hurtigt udløber.

Hvad angaar Spørgsmaalet om Sikkerhedsstillelse, synes jeg ærlig talt, at § 3 er formet saaledes, at man ikke behøver at frygte for, at den højtærede Handelsminister skal opstille Regler og Krav, som det bliver umuligt at opfylde. Og endelig bliver det vist Hip som Hap, om man siger „inden“ eller „siden“ den 1. Januar 1931. Det, man vil slaa fast, er formentlig, at det skal være Mennesker, som har haft Erhverv i de forholdsvis normale Tider, altsaa inden